

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: P. D.*, narozený X, bytem X, proti *žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí*, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, (dále jen **MPSV**), v řízení o žalobě ze dne 27.2.2015 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.2.2015, č.j. MPSV-UM/1579/15/4S-PZK o *příspěvek na bydlení*,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 27.2.2015 se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 19.2.2015, č.j. MPSV-UM/1579/15/4S-PZK, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Plzni (dále jen **ÚP**) ze dne 7.1.2015, č.j. 2534/15/PM o odejmutí příspěvku na bydlení ode dne 1.10.2014. Žalobce v obsáhlé žalobě uvedl, že na základě nájemní smlouvy ze dne 28.8.2014 se spolu s manželkou stali nájemci bytu, jehož vlastníkem a pronajímatelem je paní I. K. (dále též **majitelka, vlastník či pronajimatelka**). Žalobci byl přiznán příspěvek na bydlení, který mu byl následně odňat, přičemž se domnívá, že k jeho odnětí došlo z důvodu nesprávného výkladu § 7 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen **ZoSSP**), na základě něhož správní orgán do okruhu společně posuzovaných osob (dále jen **SPO**) zahrnul i vlastníka bytu. Žalobce nesouhlasil s tím, že trvalý pobyt vlastníka je při posuzování nároku nájemce na příspěvek na bydlení vztahován k pronajatému bytu, přičemž poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) č.j. 6 Ads 98/2008-53, publikovaný pod č. 2337/2011 Sb. NSS, z něhož dovozuje, že společné posouzení vlastníka a nájemce odporuje principu, že SPO by se měly podílet na úhradě nákladů na bydlení. Dále pak argumentoval definicí trvalého pobytu dle § 10 odst. 1 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci*

obyvatel a rodných čísel (dále jen **zákon o evidenci**), když dle něho lze zjistit pouze budovu, v níž osoba má trvalý pobyt, ale ne přímo bytovou jednotku. V souvislosti s pojmem „trvalý pobyt v bytě“ dle ZoSSP a zákona č. 111/2006 Sb., *o pomoci v hmotné nouzi*, mu tedy není jasné, na základě jakých kritérií je možné vztáhnout trvalý pobyt v objektu ke konkrétnímu bytu. Rovněž nesouhlasil se záměnou podmínky trvalého pobytu s podmínkou užívání bytu v odůvodnění napadeného rozhodnutí a domněnkou, že pronajímatel může být současně jedním z uživatelů bytu. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, jelikož je opřeno o absurdní výklad § 7 odst. 5 ZoSSP, který je přepjatě formalistický; společné posouzení nájemce a vlastníka odporuje i § 25 a 26 ZoSSP a výklad žalovaného by dal možnost i ke zneužití dávky při umělém navyšování SPO, tedy umělému navyšování nájmu. Jako další absurditu pak shledává nutnost požadovat od vlastníka doklad o jeho výši příjmů, čímž by zasahoval do jeho soukromí. Žalobce po obdržení výzvy správního orgánu požádal, aby se dle § 7 odst. 6 ZoSSP majitelka bytu neposuzovala jako SPO, o čemž bylo rozhodnuto, ovšem nikoliv s účinky zpětně, tedy tento institut nemohl vyřešit jeho problém, když byl opětovně vyzván, aby doložil příjmy majitelky za 2. čtvrtletí roku 2014. Samotnou výzvu správního orgánu pak považuje za zavádějící a rozhodnutí ÚP č.j. 1383/15/PM, ze dne 6.1.2015 za nicotné. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. (*K žalobě připojil kopii napadeného rozhodnutí.*)

V odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 19.2.2015 žalovaný mimo jiné uvedl, jaké jsou zákonné požadavky na vznik nároku na příspěvek na bydlení a jak je vykládán pojem rodina dle ZoSSP. Zdůvodněn byl i postup, kdy je trvalý pobyt hlášen na adresu, kde je více bytů a jeho prokazování pomocí nájemní smlouvy či vlastnictví jednotky. Předmětem nájmu je jednotka č. 1003/1 umístěná v 1. nadzemním podlaží budovy č. p. X. Podle výpisu z katastru nemovitostí, katastrální území X, je vlastníkem jednotky 1003/1 na adrese X paní I. K., nar. X, která na základě výzvy ÚP uvedla, že dne 28.8.2014 uzavřela nájemní smlouvu s manželem D. na pronájem jí vlastněného bytu v objektu X, a od data jejího uzavření sama byt k bydlení neužívá. Majitelka byla pro účely příspěvku na bydlení považována do 30.11.2014 za rodinu, neboť podle pravomocného rozhodnutí ÚP ze dne 6.1.2015 bylo rozhodnuto, že se k ní při posuzování nároku na příspěvek na bydlení a jeho výši nepřihlíží ode dne 1.12.2014, i když je v předmětném bytě hlášena k trvalému pobytu. Žalobce byl vyzván, aby doložil příjmy za 2. a 3. čtvrtletí 2014 a písemný souhlas se vstupem do dat vlastníka nemovitosti nebo doložil průkazným způsobem, že uvedený byt neužívá. V písemné výzvě č. j. 358710/14/PM ze dne 19.11.2014 byl žalobce upozorněn na následky nesplnění uvedené povinnosti. Výzvu převzal dne 21.11.2014 a reagoval tak, že vlastníka nelze považovat za SPO, tedy že příjmy vlastníka bytu ani jeho písemný souhlas se vstupem do těchto dat nedoloží. S návrhem žalobce, aby MPSV prohlásilo nicotnost rozhodnutí o vyloučení vlastníka bytu z okruhu SPO (č. j. 1383/ 15/PM ze dne 6.1.2015), pokud se ztotožní s názorem, že vlastníka bytu nebylo vůbec nikdy možné považovat za osobu společně posuzovanou, se žalovaný vypořádal písemným sdělením č.j. MPSV-UM/1580/15/4S-PZK ze dne 19.2.2015. ÚP tedy v souladu s platným právním předpisem odejmul dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení, neboť u SPO paní K., nebyly osvědčeny skutečnosti rozhodné pro nárok na příspěvek na bydlení a na jeho výši a v důsledku toho nemohl být nárok na dávku náležitě posouzen, proto žalovaný odvolání zamítl.

Žalovaný ve svém obsáhlém vyjádření k žalobě dne 24.3.2015 výslovně souhlasil s tím, aby o žalobním návrhu bylo rozhodnuto bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) a závěrem navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. Mimo jiné také uvedl, že okruh SPO pro účely příspěvku na bydlení je definován jiným způsobem, a to tak, že za rodinu se považují všechny osoby, které jsou v témže bytě hlášeny k trvalému pobytu, a to bez ohledu na to, zda spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby, či nikoliv. Zákonodárce upravil okruh SPO pro účely příspěvku na bydlení speciálně a je postaven na formálním kritériu trvalého pobytu osoby v bytě, v němž má trvalý pobyt. K námitkám ohledně výzvy k doložení příjmů vlastníka nemovitosti, jeho souhlasu se vstupem do dat a jeho vyloučení z SPO dle § 7 odst. 6 ZoSSP pak žalovaný zopakoval argumentaci z napadeného rozhodnutí, v němž uvedl zjištěný skutkový stav, zhodnotil důkazy, na jejichž podkladě dovodil své závěry, uvedl i podklady pro jeho vydání a výklad právních předpisů. Má tedy za to, že bylo vydáno v souladu s hmotným i procesním právem, kdy postupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti k naplnění zásady materiální pravdy a správní řízení netrpí vadami, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí zrušit.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci, bylo zjištěno, že tvrzení žalovaného odpovídají skutečnostem dle listin založených ve spisu, zejména, že dne 28.8.2014 byla mezi žalobcem, jeho manželkou a paní K. uzavřena nájemní smlouva sjednaná od 1.9.2014, dále že byl žalobce vyzván, aby doložil příjmy za 2. a 3. čtvrtletí 2014 a písemný souhlas se vstupem do dat vlastníka nemovitosti nebo doložil průkazným způsobem, že uvedený byt neužívá, včetně poučení o následcích nesplnění této výzvy, která mu byla doručena dne 21.11.2014. Žalobce nejprve zaslal vyjádření ze dne 24.11.2014, v němž sdělil, že požadované listiny nedoloží, neboť vlastník jednotky není SPO. Následně pak podáním ze dne 1.12.2014 požádal o vyloučení osoby (paní K.) z okruhu SPO od 1.9.2014. Ze sdělení samotné majitelky bytu ze dne 12.12.2014 vyplývá, že byt od data uzavření nájemní smlouvy sama k bydlení neužívá. Žalobce se následně dne 29.12.2014 vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí, když souhlasil, že účinky vyloučení osoby z okruhu SPO mohou nastat pouze do budoucna, tedy od 1.12.2014, ovšem on se domnívá, že posuzování vlastníka bytu spolu s nájemci, kterým přenechává byt k užívání, odporuje smyslu ZoSSP a účelu dávky na příspěvek na bydlení. V případě rozhodnutí ÚP č.j. 1383/15/PM, ze dne 6.1.2015, že se k osobě I. K. při posuzování nároku na příspěvek na bydlení ode dne 1.12.2014 do 31.8.2015 nepřihlíží, se žalobce vzdal odvolání. Obsah dalších listin správního spisu pak zcela odpovídá tvrzením účastníků řízení.

Žalobce v replice dne 7.4.2015 opětovně poukázal na čistě jazykový výklad § 7 odst. 5 ZoSSP žalovaným, který dle něho rezignoval na jiné výkladové metody a nerozporoval absurdní důsledky svého postupu. Dále upozornil, že ve věci je sporné, koho lze považovat za SPO, tedy povinnost doložit příjmy dle § 61 odst. 3 a 4 ZoSSP u takovéto osoby je v rozporu s Listinou základních práv a svobod. Svou argumentaci žalobce doplnil o odkaz na judikaturu NSS.

Žalovaný v podání dne 20.4.2015 k replice žalobce sdělil, že setrvává na své argumentaci ze dne 24.3.2015, kdy je přesvědčen, že vlastník bytu byl SPO do 30.11.2014,

přičemž při rozhodování vycházel z rozhodnutí NSS 4 Ads 96/2009 ze dne 2.12.2009, proto navrhl zamítnutí žaloby.

V dalším vyjádření dne 1.5.2015 žalobce uvedl, že dřívější právní úpravou byl trvalý pobyt spjat se skutečným bydlištěm osoby, ovšem zákonem o evidenci došlo k zásadní změně právní úpravy trvalého pobytu, kdy již není spjat s faktickým pobytem, ale jedná se o zvolenou adresu zaevidovanou v registru obyvatel; setrval na svých námitkách a žalobním návrhu.

Žalovaný poté dne 1.6.2015 v podání zdůraznil, že je-li vlastník hlášen v nemovitosti k trvalému pobytu, je nutno za účelem vyloučení této osoby z okruhu SPO prokázat, že v bytě fakticky dlouhodobě nebydlí a ani žádným jiným způsobem byt neužívá, přičemž tato dlouhodobost byla stanovena na období tří měsíců, což je minimální časový úsek. Dále uvedl, že žalobci nic nebránilo, aby si s majitelkou sjednali její odhlášení trvalého pobytu v bytě.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech státní sociální podpory rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (19.2.2015), a přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), jestliže je přezkoumatelné (*splňuje podmínky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu*). Soud ve věci rozhodl dle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, když s tímto postupem žalobce i žalovaný výslovně souhlasili.

Podle § 24 odst. 1 ZoSSP nárok na příspěvek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže

a) jeho náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, a

b) součin rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení.

Dle § 7 odst. 1 ZoSSP za rodinu se pro účely tohoto zákona považuje, není-li dále stanoveno jinak, oprávněná osoba a společně s ní posuzované osoby, a není-li těchto osob, považuje se za rodinu sama oprávněná osoba. Žádná z osob nemůže být posuzována jako oprávněná osoba nebo jako společně posuzovaná osoba současně ve více rodinách, jde-li o společně posuzované osoby pro účely přídatku na dítě, porodného a rodičovského příspěvku; jestliže je některá z uvedených osob společně posuzována pro účely přídatku na dítě nebo porodného, může být současně posuzována s jinými osobami jako společně posuzovaná pro příspěvek na bydlení podle odstavce 5, jsou-li splněny podmínky pro takový postup.

Podle § 7 odst. 3 ZoSSP *podmínka, že osoby spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby, se považuje vždy za splněnou, není-li dále stanoveno jinak, jde-li o*

a) nezletilé nezaopatřené dítě a jeho rodiče [odstavec 2 písm. b)]; pokud rodiče dítěte uvedení v odstavci 2 písm. b) části věty před středníkem jsou rozvedeni, posuzuje se jako osoba společně posuzovaná s nezaopatřeným nezletilým dítětem rodič, s nímž dítě společně žije, a bylo-li uvedeným rodičům svěřeno dítě do společné nebo střídavé výchovy obou rodičů podle zvláštního právního předpisu, 7a) posuzuje se s nezaopatřeným nezletilým dítětem rodič určený na základě dohody těchto rodičů s tím, že tuto dohodu mohou rodiče změnit vždy jen k prvnímu dni kalendářního čtvrtletí,

b) zletilé nezaopatřené dítě a jeho rodiče, jestliže rodiče a dítě jsou v témže bytě hlášení k trvalému pobytu; 1) ustanovení písmene a) části věty za středníkem přitom platí obdobně,

c) manželé, partneři žijící v registrovaném partnerství.

Dle § 7 odst. 4 ZoSSP, *je-li nezaopatřené dítě v plném přímém zaopatření ústavu (zařízení) pro péči o děti nebo mládež, považuje se za rodinu samo toto dítě. Za plné přímé zaopatření se považuje zaopatření v ústavu (zařízení) pro péči o děti nebo mládež, poskytuje-li tento ústav (zařízení) dětem stravování, ubytování a ošacení.*

Podle § 7 odst. 5 ZoSSP, **jde-li o příspěvek na bydlení, považují se za rodinu všechny osoby, s výjimkou osob uvedených v odstavci 4, které jsou v témže bytě hlášeny k trvalému pobytu; podmínka, aby spolu trvale žily a společně uhrazovaly náklady na své potřeby, se však nevyžaduje.**

Dle § 7 odst. 6 téhož zákona Krajská pobočka Úřadu práce může při rozhodování o dávkách v případech, kdy osoby uvedené v odstavci 3 písm. a) až c) spolu nejméně po dobu tří měsíců prokazatelně nežijí, rozhodnout, že se neposuzují jako osoby společně posuzované, nebo **jde-li o příspěvek na bydlení v případech, kdy některá ze společně posuzovaných osob nejméně po dobu tří měsíců prokazatelně byt neužívá,** rozhodnout, že se k ní při posouzení nároku na příspěvek na bydlení a jeho výši nepřihlíží, i když je v bytě hlášena k trvalému pobytu.

Podle § 7 odst. 8 ZoSSP *společně posuzovanými osobami podle odstavců 2, 3 a 5 jsou i osoby, které se přechodně z důvodů soustavné přípravy na budoucí povolání (§ 12), zdravotních nebo pracovních zdržují mimo místo, kde jsou hlášeny k trvalému pobytu.*

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného z důvodů v ní uvedených. Ve věci je tedy nesporné, že mezi žalobcem, jeho manželkou a paní K., jako vlastníkem bytu, byla dne 28.8.2014 uzavřena nájemní smlouva, v níž si sjednali nájem bytu od 1.9.2014 s tím, že paní K. od tohoto dne byt fakticky neužívala.

Předmětem sporu je otázka, zda je v rozhodování o příspěvku na bydlení vlastník bytu, který v něm má hlášený trvalý pobyt, vždy i SPO, pokud byt pronajímá a zejména, zda žalovaný v tomto směru správně vykládá § 7 odst. 5 ZoSSP, když právě v tomto spatřuje

žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí. Po zhodnocení věci dospěl soud k závěru, že *žaloba proti napadenému rozhodnutí žalovaného ze dne 19.2.2015 není důvodná.*

Soud se v tomto směru ztotožňuje s názorem žalovaného, že institut okruhu společně posuzovaných osob, který slouží k určení rozhodného příjmu pro účely stanovení nároku na dávky státní sociální podpory, je zároveň i nutnou součástí výkladu pojmu rodina. ZoSSP pak upravuje definici tohoto pojmu jednak v rovině obecné, a jednak v rovině zvláštní, v níž stanoví výjimku pro účely příspěvku na bydlení. Okruh SPO pro účely příspěvku na bydlení je definován jiným způsobem, a to tak, že za rodinu se považují všechny osoby, které jsou v témže bytě hlášeny k trvalému pobytu, a to bez ohledu na to, zda spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby, či nikoliv. Není tedy pravdivá domněnka žalobce, že by se SPO měly podílet na úhradě nákladů na bydlení. Zákonodárce upravil okruh SPO pro účely příspěvku na bydlení speciálně a je postaven na formálním kritériu trvalého pobytu osoby v bytě, v němž má trvalý pobyt. Na tuto skutečnost upozorňuje i důvodová zpráva k ZoSSP, v níž je k určení okruhu osob, k jejichž příjmu se přihlíží při posuzování nároku na dávku přímo uvedeno, že *výjimka bude platit také v případě příspěvku na bydlení.*

Velmi podrobně upravuje § 7 ZoSSP pojem rodina a kdo je v jakých situacích brán jako SPO. Zákonodárce zde neopomněl vystihnout širokou škálu situací, ať se již jedná o nezaopatřené děti a jejich rodiče, manžele, partnery, družky, osamělé rodiče, ale i osoby, které se soustavně připravují na budoucí povolání, jsou ve výkonu ochranného opatření zabezpečovací detence, ve vazbě, ve výkonu trestu či případy svěřeni dítěte do náhradní rodičovské péče. Je tedy patrné, že při úpravě podmínek pro získání dávek státní sociální péče, bylo úmyslem zákonodárce, co nejpřesněji a v některých ustanoveních i velmi přísně upravit, v jakých situacích lze dávku získat. V zákonných ustanoveních nelze vystihnout a pokrýt všechny případy, které se mohou jednotlivých žadatelů o dávku týkat, ovšem zcela speciální odchylky, které se vztahují právě k příspěvku na bydlení, ukazují, že zde byl konkrétní zájem tento nárok posuzovat odlišně od ostatních. V § 7 odst. 5 ZoSSP je výslovně určeno, které osoby se považují za rodinu, logicky se zde nehledí na faktické příbuzenské vazby a za rodinu lze dle tohoto ustanovení považovat i zcela cizí lidi, jen na základě toho, že jsou v bytě přihlášeni k trvalému pobytu. Navíc je zde doplněna věta, že podmínka, aby spolu osoby trvale žily a společně uhrazovaly náklady na své potřeby, se nevyžaduje, tedy opět zákonodárce přímo cílil na situace, kdy osoba v bytě fakticky vůbec nemusí bydlet a má zde pouze formálně hlášený trvalý pobyt. Za této situace, aby nebyly znevýhodněny osoby, které byt skutečně užívají, byl pak uzákoněn institut dle § 7 odst. 6 ZoSSP, dle něhož lze osobu, která byt prokazatelně po dobu nejméně tří měsíců neužívá jako SPO neposuzovat. Podmínky využití tohoto ustanovení jsou dle soudu opět zcela jednoznačně a srozumitelně upraveny v zákoně a soud se tedy domnívá, že v této věci je jazykový výklad v případě odstavce 5 i 6 předmětného § 7 zcela na místě a dostačující.

Stejnou myšlenku ostatně vyslovil i senát NSS v rozsudku ze dne 2.12.2009, č.j. 4 Ads 96/2009-93, v němž uvedl, že *dovětek předmětného ustanovení, tedy podmínka, aby spolu společně posuzované osoby trvale žily a společně uhrazovaly náklady na své potřeby, se nevyžaduje, je nutno z hlediska jazykového, systematicko-logického i historicko-teleologického výkladu interpretovat tak, že ve fázi posuzování okruhu společně posuzovaných*

osob pro účely přiznání příspěvku na bydlení předmětná podmínka nehraje žádnou roli a nehodnotí se, neboť se vychází čistě z formálního kritéria trvalého pobytu.

Pokud se pak žalobce snažil argumentovat změnou právní úpravy, kdy se již trvalý pobyt neposuzuje podle skutečného bydliště, ale jedná se pouze o zvolenou adresu zaevidovanou v registru obyvatel, pak musí soud konstatovat, že tato změna nemá žádný vliv na zohledňování trvalého pobytu při nároku na příspěvek na bydlení. Ke změně právní úpravy trvalého pobytu došlo zejména za účelem řádného doručování písemností a účelem změny nebylo vyloučit některé osoby z okruhu SPO. Není totiž v reálných možnostech správních orgánů, aby přezkoumávaly, zda každý, kdo má v bytě hlášen trvalý pobyt, ho fakticky užívá, nebo je pouze formálně přihlášen. Žalobcova tvrzení, že vlastníka a nájemce nelze posuzovat společně, nelze dovodit ani na základě § 25 a § 26 ZoSSP, v nichž se hovoří o nákladech na bydlení a byty jsou v příslušných ustanoveních rozděleny na byty užívané na základě nájemní smlouvy a byty ve vlastnictví. K těmto ustanovením správní orgán přihlíží na základě žádosti o příspěvek na bydlení a řídí se pak postavením žadatele, tedy zda on konkrétně je vlastníkem bytu, či nájemcem, protože bez ohledu na to, zda splňuje nárok na příspěvek více osob, náleží tento vždy pouze jednou, jedné určené osobě (§ 24 odst. 3 ZoSSP).

Na základě shora uvedeného je soud přesvědčen, že správní orgán postupoval zcela v souladu se zákonnou úpravou, když zjistil, že v bytě, v němž má žalobce s jeho manželkou sjednaný nájem, je trvale hlášena k pobytu i majitelka bytu, tedy je nutné jí zahrnout mezi SPO při žádosti o příspěvek na bydlení. Z chování žalobce po obdržení výzvy k doložení příjmů za 2. a 3. čtvrtletí 2014 a písemného souhlasu se vstupem do dat vlastníka nemovitosti nebo doložení průkazným způsobem, že uvedený byt neužívá, soud dovozuje, že v případě, kdy by správní orgán uznal, že majitelka bytu neužívá od 1.9.2014 a přiznal na základě vyloučení této osoby z SPO příspěvek na bydlení zpětně, žalobce by dále nic nenamítal na tom, že tato osoba je ze zákona osobou, která se mezi SPO v případě příspěvku na bydlení zahrnuje. Majitelka bytu byla ovšem vyloučena z okruhu SPO až od 1.12.2014, proto se žalobce vrátil ke své argumentaci, že na ní nelze od počátku hledět jako na SPO, když v případě, že se jedná o pronajímatelku, která v bytě fakticky nebydlí a nájemce, kteří jí platí nájem za její byt, by bylo společné posuzování těchto osob absurdní a rozhodnutí správního orgánu je dle něho nicotné. S tímto názorem se ovšem soud nemůže ztotožnit, když takovou situaci zákon předpokládá tím, že vychází z formálního kritéria trvalého pobytu. S namítanou nicotností rozhodnutí se správní orgán řádně vypořádal v písemném sdělení č.j. MPSV-UM/1580/15/4S-PZK ze dne 19.2.2015. Navíc pokud žalobce s rozhodnutím nesouhlasil, mohl proti němu podat opravný prostředek, nikoliv se vzdát práva odvolání. Žalobce namítal také možné zneužívání zákona při čistě jazykovém výkladu shora uvedených ustanovení. K tomuto soud uvádí, že žalobce na celou situaci pohlíží pouze jedním úhlem pohledu, který by byl pro něho za dané situace příznivější, ovšem právě argumentace možného zneužití příspěvku na bydlení je zde zcela lichá, když soud naopak považuje zákonnou úpravu za relativně přísnou právě proto, aby nebyla tato dávka zneužívána při přehlašování trvalého bydliště rodinnými příslušníky, kteří spolu fakticky nežijí, byty neužívají, ovšem mohou právě čistě přes institut trvalého bydliště a cíleně vytvořené nájemní smlouvy čerpat příspěvek na bydlení, prostřednictvím osob s velmi malými prokazatelnými příjmy. Současně si soud dokáže přestavit i situaci, kdy pronajímatel bytu, bude zároveň jeho uživatelem, když

například pronajme pouze některé pokoje v bytě a s nájemci se stane fakticky spolubydlícími. Správní orgán pak ve svém rozhodnutí řešil zcela konkrétní situaci, na základě dostatečně zjištěných skutkových okolností, přičemž není v jeho kompetencích posuzovat hypotetické možnosti zneužívání zákonných ustanovení, kterými je při svém rozhodování vázán.

Nad rámec pak soud konstatuje, že žalobce by si měl uvědomit, že státní sociální podporou se stát podílí na krytí nákladů na výživu a ostatní základní osobní potřeby dětí a rodin a poskytuje jí i při některých dalších sociálních situacích. Primárně je to však žalobce, případně za účasti jeho manželky, kdo by si měl zajistit prostředky k pokrytí svých životních potřeb, jakož i nákladů na bydlení. Uzavírat nájemní smlouvu na byt a přitom spoléhat, že náklady budou hrazeny za pomoci příspěvku na bydlení, je dosti nerozvážné a každý by měl nejprve posoudit a zohlednit, co je pro něho reálné, respektive na co vlastním přičiněním má finanční prostředky. Pokud by byla životní situace žalobce opravdu natolik kritická, že by byl odkázán na státní sociální podporu, mohl si předem zjistit, jaké jsou podmínky jejího přiznání a podepsat nájemní smlouvu pouze na takový byt, v němž nebude od začátku hlášena jiná osoba k trvalému pobytu, aby mu mohl být příspěvek na bydlení vyplácen od počátku nájmu při splnění zákonných podmínek, od nichž nemá správní orgán možnost se odchýlit.

Krajský soud v Plzni ze shora uvedených důvodů proto *žalobě žalobce nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.*, ve kterém je uvedeno, že soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*). *Soud napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 19.2.2015 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu*; žalovaný se vypořádal dostatečným způsobem i se všemi námitkami uplatněnými proti rozhodnutí ze dne 7.1.2015, když s jeho argumentací souhlasí i zdejší soud, jak vyplývá ze shora uvedeného, přičemž pro stručnost odkazuje na jeho obsah, jelikož je znám všem účastníkům tohoto řízení, když jeho opakování považuje za nadbytečné.

Žalobce ve věci neměl úspěch a správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (*výrok II. rozsudku*).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem

Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30. března 2016

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně